

Arrest

nr. 128 786 van 4 september 2014
in de zaak RvV X //I

In zake: 1) X
 2) X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen
 3) X
 4) X
 5) X
 6) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2011 dient de heer E.M.Z.N. een aanvraag van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Naar de heer E.M.Z.N. wordt verder verwezen als 'de eerste verzoekende partij'.

Op 16 januari 2012 dienen zijn echtgenote, mevrouw Z.H., en zijn kinderen, E.M.Z.M., Z.M.Z.C., en E.M.Z.K., een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, respectievelijk als echtgenote en bloedverwanten in neerdalende lijn. Naar hen wordt verder verwezen als respectievelijk de 'tweede' en 'derde, vierde, en vijfde verzoekende partij'.

De bestreden beslissing worden beiden op 25 mei 2012 genomen.

Ten aanzien van eerste verzoekende partij werd de volgende beslissing genomen. Hiernaar wordt verder verwezen als de "eerste bestreden beslissing":

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 01/12/2011 door E.M.Z.N. (...) om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft hij een arbeidsovereenkomst voorgelegd die op 01/05/2010 werd gesloten te Nuene (Nederland) tussen betrokkene en het bedrijf 'ESRO Vlees B.V.', gevestigd te Neunen.

Deze overeenkomst is ingegaan op 05/01/2010 voor een bepaalde duur en eindigt van rechtswege op 05/01/2013.

Aanvullend heeft hij de loonstroken voorgelegd van november en december 2011 en van januari, februari, en maart 2012.

Uit deze laatste stavingsstukken blijkt dat zijn maandelijks nettoloon lager ligt dan het bestaansminimum waarover hij dient te beschikken om te vermijden dat hij en zijn gezinsleden ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (zie artikel 40 §4, eerste lid, 2° en artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980).

Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn echtgenote en 4 kinderen ten laste heeft.

Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat het gezin over bijkomende inkomsten beschikt.

Gezien al deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet toegestaan worden.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs. (...)"

Ten aanzien van tweede verzoekende partij en de kinderen werd de volgende beslissing genomen. Hiernaar wordt verder verwezen als "de tweede bestreden beslissing":

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid en artikel 52, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 16/01/2012 door

Z.H. (...)

E.M.Z.M. (...)

E.M.Z.C (..)

E.M.Z.K. (..)

Om de volgende reden geweigerd:

Z. H. (..° voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Aan de echtgenoot, E. M. Z. N., in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd het verblijf van meer dan 3 maanden geweigerd op 25/05/2012.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 1° van de wet van 15/12/1980.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De ouder, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, E. M. Z. N., werd zelf het recht op verblijf geweigerd op 25/05/2012.

Bijgevolg kunnen de kinderen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Haar kinderen dienen haar te vergezellen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het internationaal verdrag voor de Rechten van het Kind, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing foutief en niet afdoende gemotiveerd is.

Zij betogen verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden van de zaak. Had de verwerende partij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om te beslissen tot een weigering van verblijf. De verzoekende partijen betogen dat zij een voltijdse arbeidsovereenkomst hebben voorgelegd van een arbeider in een vleesfabriek in Nederland. De door eerste verzoekende partij verworven inkomsten bedragen ongeveer 1265,96 euro per maand, zodat zij boven het bestaansminimum uitkomen. Bovendien is de eerste verzoekende partij reeds onafgebroken in dienst bij dezelfde werkgever sedert 5 oktober 2006, of derhalve 6 jaar zodat er regelmaat zit in de tewerkstelling. Uit stuk 4 blijkt dat haar jaarloon 19 676 euro bedraagt. Daarnaast beschikt zij over een kinderbijslag van 686,94 euro per kwartaal. Dit blijkt uit stuk 5. Verder ontvangt zij maandelijks een voorschot op het kindgebonden budget. Voor 2011 was dit 1826 euro of maandelijks 152 euro. Dit blijkt uit stuk 6. De inkomsten en mogelijkheden waarover de eerste verzoekende partij beschikt zijn dus ruimer dan deze zoals voorgehouden in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen betogen verder dat de tweede verzoekende partij ondertussen bevallen is van een vierde kind, dochter I., voor wie zij nog geen kinderbijslag ontvangen heeft, maar deze situatie zal eerstdaags geregulariseerd worden. De verzoekende partij vormen dan ook geen risico om ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

De verzoekende partijen betogen dat de dienst vreemdelingenzaken niet volledig in het bezit was van de juiste gegevens. Zij geven als voorbeeld het ontbreken van de jaaropgave 2011' een overzicht van de ontvangen kindergelden, en andere voorschotten van sociale aard. Bovendien heeft de dienst vreemdelingenzaken de gegevens die zij in haar bezit had niet correct beoordeeld. De verzoekende partijen verwijzen naar de loonfiche van de eerste verzoekende partij, waaruit zij had kunnen afleiden dat zij reeds in dienst was van 2006 bij dezelfde werkgever, en waaruit stabiele en regelmatige inkomsten blijken. Aangezien de eerste verzoekende partij meer verdient dan werklozen die ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel, heeft de verwerende partij de eerste bestreden beslissing op onredelijke wijze genomen. De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht.

De verzoekende partijen betogen verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de fundamentele rechten van het kind, zoals voorzien in het I.V.R.K. Zij verwijzen naar artikel 3 I.V.R.K. Elk

kind heeft recht op een normaal leven samen met zijn vader en moeder. Ook een overheidsinstantie moet rekening houden met de belangen van het kind. Ook hiermee werd geen rekening gehouden en dit houdt een schending in van de formele motiveringsplicht.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Artikel 40 §4, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

2.1.4. In het administratief dossier bevindt zich een arbeidsovereenkomst tussen de eerste verzoekende partij en ESRO Vlees B.V. gesloten voor een bepaalde duur van 36 maanden. Deze overeenkomst gaat in op 5 januari 2010.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de volgende documenten werden voorgelegd met betrekking tot het inkomen van de eerste verzoekende partij: een loonbrief van november 2011, december 2011, januari 2012, februari 2012, en maart 2012. Uit deze stukken blijkt dat de eerste verzoekende partij voor de betrokkene periodes respectievelijk 1241,30 euro, 1153,10 euro, 1265,96 euro, 1265,96 euro, en 1265,96 euro verdiende. Het is verder niet betwist dat de eerste verzoekende partij een echtgenote en vier kinderen ten laste heeft.

2.1.5. In casu wordt de aanvraag van eerste verzoekende partij geweigerd omdat ze volgens de gemachtigde niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief. Het ganse betoog aangaande de tijdelijkheid van haar arbeidsovereenkomst doet hier geen afbreuk aan en is dan ook niet dienstig.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat het inkomen van eerste verzoekende partij niet voldoende wordt geacht aangezien het gezin bestaat uit eerste verzoekende partij, diens echtgenote en vier kinderen, aldus 6 personen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van eerste verzoekende partij, onder meer met de aard en regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Verzoekende partijen die niet betwisten dat het gezin bestaat uit zes personen, tonen niet aan dat het oordeel kennelijk onredelijk is met het betoog dat de inkomsten van 1265, 96 euro per maand wel voldoende zouden zijn.

2.1.6. Voor zover de verzoekende partijen betogen dat zij nog andere bewijzen hebben van inkomsten, namelijk het bewijs van een kinderbijslag van 686,94 euro per kwartaal wat blijkt uit stuk 5, en bewijs van een maandelijks voorschot op het kindgebonden budget (stuk 6), maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij deze stukken aan het bestuur hebben voorgelegd. Integendeel, de verzoekende partijen stellen zelf dat de dienst vreemdelingenzaken niet volledig in het bezit was van de juiste gegevens. Zij geven als voorbeeld het ontbreken van de jaaropgave 2011, een overzicht van de ontvangen kindergelden, en andere voorschotten van sociale aard. Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat ogenblik kennis heeft of kennis had moeten hebben. Aangezien de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voornoemde elementen aan het bestuur hebben voorgelegd, kon de verwerende partij er dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden voorgelegd in het kader van onderhavig beroep.

2.1.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.1.8. De verzoekende partijen maken de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt omdat zij niet afdoende gemotiveerd is. Bovendien nam de verwerende partij in casu de bestreden beslissing zonder met de elementen vermeld onder de feiten, rekening te houden. De dienst vreemdelingenzaken kan niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door de verzoekende partijen ingediende overwegingen niet geloofwaardig zouden zijn. Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid enerzijds, en de weigering van verblijf anderzijds.

2.2.2. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de

verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat ze alle door hen in hun verzoekschrift aangehaalde stukken aan het bestuur hebben voorgelegd. Evenmin is gebleken dat het bestuur de stukken die haar wel werden overgemaakt, veronachtzaamd zou hebben.

Voor zover de verzoekende partijen het hebben over het feit dat de verwerende partij hun overwegingen 'ongeloofwaardig' zou bevonden hebben, mist dit onderdeel feitelijke grondslag. Nergens in de bestreden beslissing is daarvan immers sprake.

2.2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partijen maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.2.4. Het tweede middel, voor zover het ontvankelijk is, is dan ook niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing, waar zij niet afdoende gemotiveerd is, en zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, dit tevens een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Zij stellen verder dat zij in België contacten gelegd hebben, relaties hebben aangeknoopt, en vriendschappen hebben gesloten, en zij het recht hebben om in gezinsverband samen met hun kinderen te leven. Het centrum van hun belangen is in België gelegen. Door de bestreden beslissing worden de verzoekende partijen niet alleen van hun familiaal maar ook van hun privéleven, namelijk het schoolgaan van de kinderen, volledig ten onrechte door de Belgische Staat beroofd. Deze verboden inmenging is totaal onevenredig met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder het recht vervat in artikel 8 EVRM.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen nooit toegelaten noch gemachtigd zijn geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het in casu aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven (privéleven) van de verzoekende partijen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens hun precair verblijf een gezins- en privéleven hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Verzoekende partijen, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haer verhinderen om in het land van herkomst te verblijven of dat een gezinsleven en privéleven enkel in België mogelijk is. Immers, het loutere feit dat zij hier contacten hebben en hun kinderen hier school lopen, houdt niet in dat het onmogelijk zou zijn om vanuit het land van herkomst deze contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen noch dat de kinderen geen mogelijkheid hebben op onderwijs in het land van herkomst. Evenmin maakt de blote bewering dat het centrum van hun belangen in België ligt, het aannemelijk dat zij geen gezins- en privéleven kunnen hebben in het land van herkomst. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Verzoekende partij brengt geen gegevens aan om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM staat bijgevolg een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER